

POSTANOWIENIE

Dnia 19 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Grzegorzczak

w sprawie z powództwa I. S.A. w W.

przeciwko Gminie S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 czerwca 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 9 sierpnia 2018 r., sygn. akt VII AGa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującego od

orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca Gmina S. powołała się na oczywistą zasadność skargi, a także na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości, tj. art. 139 ust. 1 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych (jedn. tekst: Dz. U. z 2018 r., poz. 1986, dalej – „p.z.p.”) w związku z art. 7 ust. 3 p.z.p. w odniesieniu do instytucji faktoringu pojedynczego.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, powołanie się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej zakłada, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątplenia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zarzuty oczywiście uzasadniają zasadność wniesionego środka zaskarżenia. Oczywiście jest przy tym tylko to, co można dostrzec bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Zarzucane uchybienia muszą zatem mieć kwalifikowany charakter, dotyczyć konkretnych, powołanych we wniosku przepisów prawa i być dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52 i z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156).

Bliższa analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwalała na stwierdzenie, by była ona – w przedstawionym rozumieniu – oczywiście uzasadniona.

W obszernej argumentacji skarżąca wskazała, że jej zarzut sprowadza się do twierdzenia, iż przedmiotem przelewu na rzecz powódki nie mogła być

wierzytelność E. Sp. z o.o. objęta fakturą z dnia 29 sierpnia 2014 r., ponieważ Gmina S. nie została powiadomiona o przelewie tej właśnie wierzytelności. Stanowisko to jednak nieprawidłowo wiąże ze sobą dwie odrębne kwestie, jakimi są, po pierwsze, krąg wierzytelności objętych umową faktoringu zawartą między E. Sp. z o.o. a powódką i w konsekwencji skuteczność nabycia wierzytelności przez powódkę od pierwotnego wierzyciela oraz, po drugie, skutki ewentualnego braku zawiadomienia skarżącej o przelewie wierzytelności.

Pierwsza kwestia dotyczyła wykładni umowy faktoringu zawartej przez powódkę z E. Sp. z o.o., skarżąca jednak nie sformułowała w skardze kasacyjnej zarzutu naruszenia art. 65 k.c., co pozostawiało to zagadnienie poza kognicją Sądu Najwyższego (art. 398¹³ § 1 k.p.c.). Ubocznie należało jedynie zaznaczyć, że w świetle kryteriów decydujących zgodnie z art. 65 § 2 k.c. o rekonstrukcji treści oświadczeń woli stron umowy, tytuł umowy, w tym jej określenie jako „faktoring pojedynczy”, nie musi oznaczać, że faktoring obejmuje wyłącznie pojedynczą wierzytelność, względnie wierzytelność stwierdzoną konkretną fakturą.

W kontekście drugiej kwestii, z motywów zaskarżonego wyroku wynikało, że Sąd Apelacyjny, powołując się na konkretne środki dowodowe, przyjął, iż pozwana wiedziała o dokonaniu na rzecz powódki przelewu wierzytelności objętej fakturą z dnia 29 sierpnia 2014 r. Ocenie tej, w świetle materiału sprawy i wymagań stawianych zawiadomieniu o przelewie na tle art. 512 k.c., nie można postawić zarzutu nieprawidłowości, a tym bardziej uznać ją za prowadzącą do ewidentnej i widocznej już *prima facie* wadliwości zaskarżonego wyroku, co stanowi założenie przyczyny kasacyjnej określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Dostrzec trzeba również, że ustalenie, iż pozwana wiedziała o dokonaniu przelewu, lokuje się w płaszczyźnie podstawy faktycznej wyroku, która nie podlega kontroli w postępowaniu kasacyjnym, i to także pośrednio w ramach zarzutów naruszenia prawa materialnego (art. 398¹³ § 2 i art. 398³ § 3 k.p.c.).

Skarżąca nie wykazała również, na czym *in casu* miałyby polegać poważne wątpliwości interpretacyjne dotyczące powołanych we wniosku przepisów ustawy – Prawo zamówień publicznych (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, niepubl. i z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07,

niepubl.). W szczególności, inaczej niż zdaje się to wynikać z wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, powołany w nim wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2004 r., V CK 97/03, OSNC 2005, nr 2, poz. 34, wydany w szczególnej sytuacji, nie stanowi podstawy do poglądu, według którego niedopuszczalny jest przelew – w ramach umowy faktoringu – wierzytelności o zapłatę wynagrodzenia wynikającego z umowy zawartej na skutek udzielenia zamówienia publicznego.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 w związku z art. 98 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

aj